

6. 5. 2015

VeźmĚte, prosĚme, na vĚdomĚ, Źe text ělĚnku odpovĚdĚ platnĚ prĚvnĚ ťprĚvĚ ke dni publikace.

K otĚzkĚm dokazovĚnĚ znaleckĚmĚ posudky

PosuzovĚnĚ metod civilnĚho a trestnĚho rĚzenĚ a jejich vliv na dokazovĚnĚ znaleckĚmĚ posudky ve sprĚvnĚm rĚzenĚ ve svĚtle judikatury NejvyššĚho sprĚvnĚho soudu.

PřĚstupy k objasňovĚnĚ skutkovĚho stavu s přĚspĚnĚm znaleckĚho/znaleckĚch posudkĚ.

ŤstavnĚ zakotvenĚ společnĚ zĚsady pro prĚci s posudky v jakĚmkoli rĚzenĚ.

VypořĚdĚnĚ se s vadami v posudcĚch.

VypořĚdĚnĚ se s rozpory mezi posudky.

V prĚvnĚ praxi se lze ěas od ěasu, ze strany nĚkterĚ ze stĚtnĚch mocĚ, při vydĚvĚnĚi přĚslušnĚch autoritativnĚch rozhodnutĚ v soudnĚm nebo sprĚvnĚm rĚzenĚ, setkat se dvĚma přĚstupy k objasňovĚnĚ skutkovĚho stavu. PrvnĚm mĚ Źe bĚt rezignace na vytvořĚnĚ vlastnĚho ťsudku a svĚřenĚ rozhodovacĚ moci do rukou znalce, kterĚ v danĚ vĚci vypracovĚval znaleckĚ posudek. TakovĚto postup byl trefnĚ přĚrovnĚn k „ordĚlovĚmu soudu“[1]. DruhĚm přĚstupem je naopak nerespektovĚnĚ „zĚsady speciality odbornosti“ zakotvenĚ v § 56 sprĚvnĚho řĚdu (dĚle jen „SPŘ“), § 127 obĚanskĚho soudnĚho řĚdu (dĚle jen „OSŘ“), přĚpadnĚ v § 105 trestnĚho řĚdu (dĚle jen „TRĚ“), ze strany rozhodujĚcĚho orgĚnu, kdy přĚsto Źe rozhodnutĚ, slovy zĚkona, zĚvisĚ na posouzenĚ skuteĚnosti, k nim Ź je třeba odbornĚch znalostĚ, rozhodujĚcĚ moc buď ťplnĚ poŹadavek na vytvořĚnĚ znaleckĚho posudku ignoruje, přĚpadnĚ v přĚpadĚ vytvořĚnĚ vĚce znaleckĚch posudkĚ, kterĚ mohou obsahovat vzĚjemnĚ rozpory, tyto rozpory přĚd vydĚnĚm rozhodnutĚ neodstrĚnĚ nebo si pro podklad rozhodnutĚ vybere jen urĚitĚ posudky, bez toho, aby se rozhodujĚcĚ orgĚn vypořĚdal s neprovedĚnĚm posudkĚ odmĚtnutĚch. TakovĚto postup ŤstavnĚ soud oznaćuje za zakĚzanou libovĚli. Tento ělĚnek mĚ za cĚl nastĚnit nĚkterĚ jĚ existujĚcĚ metody umo ŹňujĚcĚ řešenĚ vĚce zmĚnĚnĚch otĚzek vyvstalĚch v rĚzenĚ, s dĚrazem na mo Źnost aplikace urĚitĚch testĚ, zakotvenĚch jĚ v civilnĚm a trestnĚm řĚdu, do procesu tvorby sprĚvnĚho rozhodnutĚ, obsahujĚcĚho ve stĚdiu tvorby rozhodnutĚ prvek znaleckĚho posudku, přĚpadnĚ vĚce znaleckĚch posudkĚ.

ProlĚnĚnĚ metod prĚce stĚtnĚho orgĚnu s posudky v odvĚtvĚch civilnĚho, trestnĚho a sprĚvnĚho prĚva

OtĚzkou mĚ bĚt, zda nĚkterĚ odlišnĚsti sprĚvnĚho rĚzenĚ mohou mĚt vliv na přĚpadnou analogickou pou Źitelnost jĚ judikaturou formulovanĚch „testĚ znaleckĚch posudkĚ“ v rĚmci procesu vydĚnĚ rozhodnutĚ v civilnĚm nebo trestnĚm soudnĚm rĚzenĚ. V § 3 SPŘ se uvĚdĚ: „NevyplĚvĚ-li ze zĚkona nĚco jinĚho, postupuje sprĚvnĚ orgĚn tak, aby byl zjišřten stav vĚci, o nĚm Ź nejsou dĚvodnĚ pochybnosti, a to v rozsahu, kterĚ je nezbytnĚ pro soulad jeho ťkonu s po Źadavky uvedenĚmĚ v § 2.“ UvedĚnĚ ustanovenĚ je zakotvenĚm modernĚho pojetĚ zĚsady materiĚlnĚ pravdy, kterĚ je ve sprĚvnĚm rĚzenĚ korigovĚna takĚ zĚsadou ekonomie, dobrĚ sprĚvy a s tĚm spojenĚho prĚva ka ŹdĚho na to, aby

jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů[2]. Na zásadu materiální pravdy nepochybně navazuje právě „zásada speciality odbornosti“, jak již byla pro účely tohoto článku výše popsána. Přestože však zásada materiální pravdy představuje odlišnost oproti zásadě formální pravdy, kterou je ovládán civilní proces, najdeme ji také v trestním řízení[3]. Přitom zásady pro práci s posudky, formulované pro trestní řízení v TR daleko obsáhleji než například v OSŘ, nemluvě o SPŘ, se prosadily také v civilním řízení. V zásadě tedy můžeme říci, že zásady pro práci s posudky v jakémkoliv řízení mají společný, daleko hlubší, ústavně zakotvený, základ a dochází tedy k prolínání těchto metod práce státních orgánů s posudky do jednotlivých odvětví.

Posudek jako nikoliv absolutní hodnota - zásada volného hodnocení důkazů

SPŘ v § 50 odst. 4 zakotvuje zásadu volného hodnocení důkazů, která je společná pro trestní i civilní proces. Žádný z českých procesních ráďů přitom neupravuje váhu jednotlivých důkazů. V zásadě tedy nelze říci, že znalecký posudek by měl mít například větší váhu, než jiné, v řízení provedené, důkazy. Z praxe je však zřejmé, že znalecké posudky bývají klíčovými důkazními prostředky, ze kterých státní orgány činí závěry o skutkovém stavu. Uvedené by tedy mělo přirozeně klást větší důraz na to, aby státní orgán znalecký posudek podrobil posouzení v rámci zásady volného hodnocení důkazů[4]. S ohledem na požadavek vyloučení libovůle by státní orgán měl dát znalecký posudek také do souvislostí, které vyšly najevo při hodnocení jiných důkazů v řízení. Pokud soud má pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, nemůže jej nahradit vlastním názorem, nýbrž musí znalci uložit, aby podal vysvětlení, posudek doplnil nebo jinak odstranil jeho nedostatky, popřípadě aby vypracoval nový posudek, nebo musí ustanovit jiného znalce, aby věc znovu posoudil a vyjádřil se i ke správnosti již podaného posudku[5].

Pochybnosti o věcné správnosti jsou vyvolány vadami, které posudky mohou zatěžovat, kdy tyto jsou formální a metodické[6]. Mezi formální vady patří zejména nedostatky naplnění podmínek zákona č. [36/1967](#) Sb., o znalcích a tlumočnících (dále jen „ZZT“) a příslušné vyhlášky č. 37/1667 Sb., k provedení ZZT. Jako příklad můžeme uvést nepřipojení znalecké doložky, posudek nemá číslo dle znaleckého deníku, chybí řádný podpis a otisk znalecké pečeti a provedení posudku není ve formě sešitu s očíslovanými stranami, kdy chybí sešivací šňůra připevněná k poslední straně přetištěnou znaleckou pečeti. Nejzávažnější formální vadou je skutečnost, že posudek byl vypracován znalcem, který není pro daný obor oprávněn posudky podávat. Mezi vady metodické pak můžeme řadit neúplnost podkladů, opomenutí skutečností, jenž mohou mít význam pro podání posudku, materiály pro zpracování nebyly zkoumány vědeckými postupy, posudek trpí vnitřními rozpory, posudek je neúplný nebo řeší právní problematiku.

Jako vadu metodickou můžeme rovněž řadit skutečnost, že znalec jednoznačně vyřešil otázku, i když rozsah vstupních hodnot nebo úroveň rozvoje daného oboru vědy takové jednoznačné vyřešení ještě neumožňují. Jak kontradikcí posudků, tak problematikou některých méně exaktních znaleckých oborů, se zabýval Ústavní soud ve svém nálezu sp.zn. IV. ÚS 260/05, kdy Ústavní soud uzavřel, že specifika některých znaleckých oborů neumožňují vyvodit zcela jasný závěr, a je tedy nutno v některých otázkách také počítat s tím, že se závěry znalce mohou pohybovat pouze v určitých mírách pravděpodobnosti, které jsou objektivně nezjistitelné[7]. I toto by tedy státní orgány ve své rozhodovací praxi měly brát v úvahu.

Konkurence znaleckých posudků a postup při vypořádání se s rozpory mezi posudky

TR a OSŘ stanoví poměrně jasně, jak v řízení nakládat s rozpornými znaleckými posudky. Vzhledem k tomu, že v zájmu přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu je důležité, aby tento vyložil, jak se s důkazy, které vyšly v řízení najevo, vypořádal, a to včetně případných vzájemných rozporů ve znaleckých posudcích, přibližme si, jak věc rozporů řeší civilní a trestní proces, a to ve světle výkladu judikatury. Rozporem znaleckých posudků se zabýval NS již v rozhodnutí 4 Cz 13/82 uveřejněném ve

Sbírace soudních rozhodnutí a stanovisek R 45/1984[8], kde se uvádí: „*ak mal súd pri rozhodovaní k dispozícii dva znalecké posudky s rozdielnymi závermi o tej istej otázke, musí ich zhodnotiť v tom zmysle, ktorý z nich a z akých dôvodov vezme za podklad svojho rozhodnutia a z akých dôvodov nevychádza zo záveru druhého znaleckého posudku.*“ Z uvedeného závěru vychází i současná judikatura, která postupy vyřešení rozporů dále rozvíjí, když zvláštní úlohu navíc připisuje revizním znaleckým posudkům[9], které od zavedení § 127a OSŘ od 1.9.2011 a § 110a TŘ od 1.1.2002, zažívají určitou renesanci[10]. Vypracování revizního znaleckého posudku je dáno vždy na úvaze soudu, kdy klíčovým pojmem spouštějící případnou potřebu vypracování revizního znaleckého posudku propojující veškeré procesní řády České republiky, je **slyšení znalců**, kteří ve věci vypracovali znalecké posudky a **otázka, zda se jejich slyšením podařilo nebo nepodařilo rozpory v posudcích odstranit**[11]. Pokud rozpory přetrvávají, nemůže si o nich orgán libovolně učinit závěr a takové posudky nemohou být podkladem rozhodnutí. Pravděpodobně není důvod, aby uvedené neplatilo analogicky ve správním řízení. Ba naopak. Zásada materiální pravdy, zásada oficiality a zásada vyhledávací, správní orgán k uvedenému aktivnímu řešení výše popsanych otázek vybízí.

Prolínání zásad práce se znaleckými posudky z civilního a trestního řízení do řízení správního ve světle judikatury NSS

Výše uvedené zásady jsou inspirací i pro správní řízení, kdy přestože správní řízení je v zásadě písemné, správní orgán je také limitován zásadou zákazu libovůle a je tedy povinen se vypořádat se vším, co v řízení vyšlo najevo[12]. Problematiku nutnosti výsledku znalce, ve SPŘ nezakotvenou, judikaturou překlenul i rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 50/2010, kde bez jakýchkoliv pochybností dochází k použití analogických metod odstranění rozporů posudků, jak již byly popsány vše v tomto článku. NSS v rozhodnutí uvádí: „*Má-li k téže otázce správce daně k dispozici dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije pro rozhodná skutková zjištění a který nikoliv. Naopak je povinen odstranit jejich vzájemné rozpory a nesrovnalosti, a to především prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Nevedly-li by tyto výpovědi k ozřejmění vzešlých nejasností, bylo by namíště přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení*“. Uvedené nedostatky rozhodnutí správního orgánu a jeho potvrzení rozsudkem krajského soudu vedly NSS ke zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Obdobně bylo NSS potvrzeno rozhodnutí krajského soudu zamítnutím kasační stížnosti správního orgánu, kdy NSS potvrdil názor krajského soudu, že správní orgán postupoval nesprávně, když: „*... pokud správní orgány neodmítly předložený znalecký posudek, ale v průběhu daňového řízení jej hodnotily, vytýkaly mu chyby, neshodly se se znalcem na výši ceny obvyklé a současně jej dílem akceptovaly při stanovení ceny obvyklé, postupovaly v rozporu se zákonem i judikaturou. Správně měl správce daně, resp. již OSK v průběhu daňové kontroly, když znalecký posudek hodnotil a měl k němu výhrady, postupovat tak, že by ke svým výhradám vyslechl dotyčného znalce - zpracovatele posudku a vyjasnil si základní kritéria*“ [13]. Obdobně bylo NSS potvrzeno další zrušení rozhodnutí správního orgánu, když NSS uzavřel, že: „*Stěžovatel se mylí, pokud dovozuje, že mu dikce § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků bez dalšího svěřuje kompetenci rozhodovat, který znalecký posudek je důkazem v daňovém řízení a který nikoliv ... Rozhodujícím důkazem k výši této ceny je právě znalecký posudek. Je tomu tak proto, že k určení, resp. posouzení rozhodných skutečností je třeba odborných znalostí. Tyto znalosti ovšem správní orgány nemají ... Pokud tedy v daňovém řízení nastane situace, že má správce daně k dispozici k téže otázce dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné, znalecké posudky, nepřísluší mu aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije (slovy stěžovatele, který mu „vyhovuje“) pro rozhodná skutková zjištění a který ne. Na takový závěr nemá správní orgán především potřebné odborné znalosti ... Zjistí-li tedy správní orgán mezi těmito posudky rozpory nebo vzniknou-li mu pochyby takového rázu, jak uvedl ve svém rozhodnutí (není zřejmé z jakých cen znalec vycházel, jaké použil metody atd.), je na místě, aby tyto rozpory a nesrovnalosti odstranil. Nelze tak ale učinit tím, že prohlásí znalecký posudek, který mu nevyhovuje, za nadbytečný, resp. irelevantní a proto jej*

neosvědčuje jako důkaz ... Rozpory a nesrovnalosti v uvedených znaleckých posudcích lze odstranit v první řadě prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Pokud by ani tyto výsledky nevedly k objasnění nejasností, bylo by namísto přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení“[14].

Závěr

Lze tedy uzavřít, že **judikatura dovodila určitý test posudku nebo posudků**, které mají být podkladem pro vydání rozhodnutí, a to ať už ve správním, civilním nebo trestním řízení. V první řadě je nutno přezkoumat, zda je posudek správný a zda nehrozí nebezpečí „monopolizace“ posudku. Pokud existují jakékoliv pochybnosti o správnosti posudku, případně dokonce ve složitějších případech existuje více konkurujících posudků, je nutno tyto rozpory v řízení objasnit, a to zejména slyšením znalců. Na uvedené objasnění nelze rezignovat a vybrat si libovolně posudek svědčící pro jeden závěr. Naopak, je nutno aktivně rozpory odstranit, nejčastěji zadáním revizního znaleckého posudku, kdy i tento je však podroben zásadě volného hodnocení důkazů, která je pojistkou ultima ratio. V neposlední řadě je nutno věcně odůvodnit vliv každého, byť neprovedeného, důkazu na rozhodnutí ve věci a to za účelem přezkoumatelnosti rozhodnutí.

Mgr. Bc. Jaroslav Lux,
spolupracující advokát

[Enenkl Vyroubal Brudný v.o.s.](#)

Škroupova 1114/4
702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

Tel.: +420 596 114 195

Fax: +420 596 110 813

---

[1] Viz například - dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[2] Více ke střetu zásady rychlosti a materiální pravdy - dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[3] Jak uvádí důvodová zpráva ke SPŘ: „...zásady materiální pravdy, která je od konstituování správního práva v moderním pojetí (asi 150 let) spjata s dikcí používanou v trestním řízení.“

[4] Viz Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek R 1/1981, kde se například uvádí: „Soudy stále ještě chybují v tom, že v mnoha případech přejímají nekriticky závěry obsažené v posudku znalce, aniž by tento důkaz hodnotily způsobem uvedeným v § 132 o. s. ř.“

Dále také v rozsudku NS sp. zn. 25 Cdo 583/2001: „Hodnocení důkazu znaleckým posudkem (§ 132 o. s. ř.) spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda

závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Důkaz znaleckým posudkem tedy soud hodnotí jako každý jiný důkaz, nemůže však přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů.“

V neposlední řadě nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. III. ÚS 299/06: „Znalecký posudek je nutno hodnotit stejně pečlivě, jako každý jiný důkaz, ani on nepožívá žádné větší důkazní síly a musí být podrobován všestranné prověrce nejen právní korektnosti, ale též věcné správnosti. Hodnotit je třeba celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběh znaleckého zkoumání, věrohodnost teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje své závěry, spolehlivost metod použitých znalcem a způsob vyvozování závěrů znalce. Ponechávat bez povšimnutí věcnou správnost znaleckého posudku, slepě důvěřovat závěrům znalce, by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem podle svého vnitřního přesvědčení, privilegovat znalecký důkaz a přenášet odpovědnost za skutkovou správnost soudního rozhodování na znalce; takový postup nelze z ústavněprávních hledisek akceptovat.“

Obdobně v nálezu sp. zn. III. ÚS 299/09: „Znalecký posudek je nutno hodnotit stejně pečlivě, jako každý jiný důkaz, ani on nepožívá žádné větší důkazní síly a musí být podrobován všestranné prověrce nejen právní korektnosti, ale též věcné správnosti“.

[5] Viz např. rozsudek NS sp.zn. 33 Odo 544/2006: „Jestliže existují pochybnosti o písemném znaleckém posudku, na které účastník řízení poukázal a k jejichž odstranění je třeba odborných znalostí, nemůže se soud spokojit s písemným posudkem, jakkoliv jsou jeho závěry jednoznačné, ale musí znalce vyslechnout. Neprovedení výslechu znalce by bylo v rozporu s ustanovením § 127 odst. 1 věty čtvrté OSŘ.“

Dále v rozsudku NS sp. zn. 22 Cdo 2938/2005: „Pokud soud má pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, nemůže jej nahradit vlastním názorem, nýbrž musí znalci uložit, aby podal vysvětlení, posudek doplnil nebo jinak odstranil jeho nedostatky, popřípadě aby vypracoval nový posudek, nebo musí ustanovit jiného znalce, aby věc znovu posoudil a vyjádřil se i ke správnosti již podaného posudku (viz R 1/1981)“

[6] DROCHYTKA, R. a kol: Postřehy z řešení revizních znaleckých posudků, Příspěvek XIV. Konference znalců, Brno 2005

[7] Pro trestní řízení například viz nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 299/06: „Především je třeba vzít v úvahu, že samotný znalecký obor forenzní biomechaniky je relativně mladým oborem, jehož teoretická a metodologická báze je doposud neustálená a jehož výsledky nejsou dostatečně verifikovány ve forenzní praxi ... Za takového stavu musí orgány činné v trestním řízení přistupovat k hodnocení znaleckých posudků obzvláště obezřetně; každopádně je třeba vyvarovat se jakési „monopolizace“ znaleckého oboru v rukou jediného znalce a je třeba vytvářet vhodné procesní a organizační podmínky pro možnost kontroly postupu znalce.“

[8] Na odkaz civilistické judikatury pro správní řízení ostatně odkazují i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, viz. 7 Afs 53/2010

[9] Viz rozsudek NS sp. zn. 30 Cdo 3631/2011, kde NS dospěl k závěru, že za situace, kdy má soud dva znalecké posudky, kdy jeden z nich je tzv. revizní znalecký posudek, měl by soud primárně vycházet z revizního znaleckého posudku, který byl vypracován za účelem odstranění rozporů a nejasností v původním znaleckém posudku odborným znaleckým ústavem. I v případě revizního znaleckého posudku je zde však pojistka volného hodnocení důkazů.

[10] Jestliže znalecký posudek předložený účastníkem řízení má všechny zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, postupuje se při provádění tohoto důkazu stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný soudem.

Srovnej před novelou OSŘ zákonem č. [218/2011](#) Sb. rozsudek NS sp. zn. 22 Cdo 1290/2007: „Jestliže znalec podal posudek mimo řízení na základě žádosti účastníka, nejedná se podle konstantní judikatury o provedení důkazu znaleckým posudkem ve smyslu § 127 OSŘ, nýbrž o důkaz listinou podle § 129 OSŘ; v takovém případě nejde o rozpor ve znaleckých posudcích (viz 25 Cdo 583/2001).“

Otázkou tedy může zůstat, jak hledět na posudky ve správním řízení, pokud byly vypracovány jako účastnické, když se však kloníme k závěru, že je nutno je za předpokladu, že jsou po formální stránce správné a opatřené znaleckou doložkou, považovat za posudky ve smyslu SPŘ, když na toto ukazuje například čerstvé rozhodnutí NSS sp. zn. 7 Afs 86/2013, kde se správní orgán zabýval účastnickým posudkem.

[11] Viz NS sp. zn. 25 Cdo 583/2001: „Přezkoumání závěrů znaleckého posudku ve smyslu ust. § 127 odst. 2 o. s. ř. dalším posudkem jiného znalce, vědeckého ústavu nebo jiné instituce (tzv. revizní znalecké zkoumání) je namísto tehdy, jestliže znaleckým dokazováním nebyly objasněny všechny skutečnosti potřebné k rozhodnutí ve věci, k nimž je třeba odborných znalostí, popř. jestliže soud má k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o stejné otázce a pro tyto rozpory, které se nepodařilo v řízení odstranit, nemohou být tyto znalecké posudky podkladem pro rozhodnutí.“

[12] Viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 29/2009: „Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“

Podobně viz rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 139/1994: „Pokud se správní orgán bez jakéhokoli zdůvodnění přikloní ke skupině důkazů, které podporují jedno skutkové zjištění (např. že účastník spáchal správní delikt) a pomine důkazy, z nichž vyvěrá opak, vybočuje tím ze zákonných mezí, které mu zákon pro hodnocení důkazů vytyčil.“

[13] Viz rozsudek NSS sp. zn. 7 Afs 86/2013, kde se dále uvádí: „Pokud by však i nadále u něj přetrvávaly výhrady k předestřenému znaleckému posudku, bylo by na místě zadat vypracování konkurenčního znaleckého posudku, který by pak bylo třeba následně konfrontovat se znaleckým posudkem doloženým žalobkyní.“

[14] Viz rozsudek NSS sp. zn. 7 Afs 53/2010 nebo obdobně rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 48/2013

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Právo na přístup ke kamerovým záznamům: střet GDPR, informačního zákona a praxe veřejných institucí](#)
- [Postoupení pohledávky na výživné jako novinka právní úpravy účinné od 1. 1. 2026](#)
- [Jak zahájit provoz mezinárodní letecké linky do České republiky \(EU\): právní požadavky pro aerolinky ze třetích zemí](#)
- [Mimořádné vydržení a vývoj judikatury Nejvyššího soudu](#)
- [Preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy za porušení osobnostních práv pohledem Ústavního soudu](#)
- [Odštěpný závod zahraniční společnosti optikou NIS2: Jak správně určit velikost podniku?](#)
- [Zápis ochranné známky bez komplikací. Klíčem k úspěchu je kvalitní předběžná rešerše](#)
- [Zneužití práva na přístup podle GDPR](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 31. - létající pořizovatel ve světle nového stavebního zákona](#)
- [Právní povaha sítě elektronických komunikací - režim náhrady škody](#)
- [Náhrada ušlého nájemného při předčasném ukončení nájemní smlouvy na nebytové prostory](#)